

.. AZ
ÖZVEGY

FIONA BARTON

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Kedves Olvasó!

Rengeteg időt töltöttem emberek megfigyelésével. Nem csak kávézóknál és vasútállomásokon, de ez a munkám is. Újságíróként hivatásos szemlélődő voltam – „képzett megfigyelő”, ahogy viccből nevezzük magunkat –, és megtanultam észrevenni azokat az apró jeleket mind a test-, mind a valódi beszédben, amelyek egyénivé és mások számára érdekessé tesznek bennünket.

Az évek során készítettem interjúkat áldozatokkal, bűnösökkel, tragédia vagy jószerecske részeseivel, hírességekkel és hétköznapi emberekkel. Azonban érdekes módon nem mindig a reflektorfényben lévők maradtak meg az emlékezetemben. Gyakran inkább a periférián lévők, a dráma jelentéktelen szereplői kísértenek tovább.

Nagy tárgyalásokon – hírheft és rettenetes bűnesetekén, amelyek vezető hírré lettek –, gyakran azon kaptam magam, hogy a vádlottak padján ülő férfi feleségét figyelem, és azon tűnődöm, mit tud valójában, vagy mit mer beismerni magának.

Ott van a híradóban ő is. Lehetséges, hogy figyelmesen kell néznünk, hogy észrevegyük, de ott van, csendben áll a bíróság lépcsőjén a férje mögött. Biccent, és megszorítja a férfi karját, amint az tiltakozva hangoztatja az ártatlanságát, mert hisz a férjében.

De mi történik, amikor elpakolják a kamerákat, és a világ már nem néz oda?

Makacsul él a fejemben egy kép két emberről, akik pásztorpástétomot esznek, mint bármely másik házaspár az utcájukban, de képtelenek megszólalni. Nem hallatszik más, csak az evőeszközök koccanása a tányérokon, miközben a kertvárosi ház bejárati ajtaja alatt beszivárgó kételyekkel viaskodnak.

Mert amikor nincsenek szemtanúk, amikor semmi nem vonja el a figyelmet, a maszkok óhatatlanul lehullanak.

Tudni akartam – tudnom kellett –, miként küzd meg ez az asszony a gondolattal, hogy a férje – a férfi, akit választott – talán szörnyeteg.

És előbukkant Jean Taylor. Ő az a csendes asszony, akit oly gyakran láttam a bíróságok lépcsőjén, a feleség, akit kiszúrtam, amint kifejezéstelen arccal figyeli a vallomást tevő férjét.

Ebben a regényben, az első regényemben, Jean beszél nyilvánosságnak szánt, illetve bizalmas formában imádott férjéről és boldog házasságáról, amely fenekestől felfordul, miután egy gyermek eltűnik, és a küszöbükön megjelenik a rendőrség és a sajtó.

Remélem, tetszeni fog önöknek ez a könyv. Én örömet leltem a megírásában, és végtelenül hálás vagyok Jean Taylornak és azoknak az asszonyoknak, akik a mintájául szolgáltak.

Fiona Barton

Garynek, Tomnak és Lucynak,
akik nélkül nem lenne értelme az egésznek.

Első fejezet

2010. június 9., szerda

Az özvegy

Hallom a lépteit a kavicsos ösvényen. Nehéz léptek, magas sarkú cipőben. Már majdnem az ajtónál van, tétovázik, kisimítja a haját az arcából. Jól öltözött nő, nagygombos kosztümkabát van rajta, alatta ízléses ruha, a szemüvege a homlokára tolva. Nem Jehova tanúja, nem is a Munkáspárttól jött. Bizonyára újságíró, de nem olyan, mint a többi. Ő ma a második – a héten a negyedik, és még csak szerda van. Lefogadom, hogy azt mondja majd: „Bocsánat, hogy ebben a nehéz időszakban zavarom.” Mind ezt mondják, és olyan sajnálkozó arcot vágnak. Mintha érdekelné őket.

Várni fogok, vajon csönget-e kétszer. A ma reggeli férfi nem csöngetett. Némelyikük nyilvánvalóan halálisan unja a próbálkozást. Alig veszik le az ujjukat a csengőgombtól, már mennek is, vonulnak vissza az ösvényen, amilyen gyorsan csak tudnak, beszállnak a kocsijukba, és elhúznak. Megmondhatják a főnöküknek, hogy próbálkoztak, de az özvegy nem volt otthon. Szánalmas.

Ez a nő kétszer csenget. Aztán hangosan kopogtat, dörömbölős stílusban. Mint egy rendőr. Meglátja, hogy kinézek a csipkefüggöny résén, és széles mosolyt villant felém. Hollywoodi mosoly, mondogatta anyám. Aztán megint kopogtat.

Amikor kinyitom az ajtót, felém nyújtja a küszöbről felvett tejesüveget, és azt mondja: – Ne hagyja kint, meg fog romlani. Bejöhetnek? Feltegyünk egy teát?

Nem kapok levegőt, megszólalni még kevésbé tudok. Ismét rám mosolyog, a fejét félrebiccenti.

– Kate vagyok – mondja. – Kate Waters, riporter a *Daily Post*tól.

– Én... – kezdem, és hirtelen ráébredek, hogy nem kérdezte.

– Tudom, hogy ki maga, Mrs. Taylor – mondja, és belép. A szavak kimondatlanul lebegnek körülötte: „Maga a sztori.” – Ne álljunk itt kinn – mondja. És közben beszél, valahogy bejön.

Az események e fordulatától annyira megdöbbenek, hogy szólni sem tudok, ő pedig a hallgatásomat engedélynek veszi, hogy a konyhába menjen a tejesüveggel, és készítson egy teát. Utánamegyek – nem egy nagy konyha, és egy kicsit nehezen férünk el, ahogy sűrög-forog, megtölti a vízforralót és kinyitogatja az összes szekrényem ajtaját, cukrot és bögréket keresve. Én csak állok ott, és hagyom.

A szekrényekről fecserészik. – Micsoda bájos, üde konyha, bárcsak az enyém nézne ki így. Maguk csináltatták?

Olyan érzés, mintha egy barátnőmmel beszélgetnék. Másképp képzeltem el, hogy milyen egy riporterrel beszélni. Azt hittem, olyan, mint amikor rendőrök kérdezik ki az embert. Azt hittem, megpróbáltatás lesz, kihallgatás. A férjem, Glen, ezt mondta. De valahogy mégsem olyan.

Végre megszólalok: – Igen, fehér ajtókat választottunk, piros fogantyúkkal, mert az olyan letisztult. –

Állok a házamban, és konyhabútorokról társalgok egy riporterrel. Glen dührohamot kapna, ha itt lenne.

Kate így szól: – Erre, ugye? – én pedig kinyitom a nappaliba vezető ajtót.

Nem tudom biztosan, akarom-e, hogy itt legyen, vagy sem – nem tudom, hogyan is érzek. Nem érzem helyénvalónak, hogy most tiltakozzak – Kate egyszerűen leül, és cseveg velem, a kezében egy csésze teával. Különös, egészen jólesik a figyelem. Kezdttem egy kicsit magányosnak érezni magam ebben a házban most, hogy Glen már nincsen.

És úgy tűnik, hogy Kate kézben tartja a dolgokat. Igazából kellemes, hogy valaki megint irányít. Kezdttem megrémülni, hogy mindennel egyedül kell megbirkóznom, de Kate Waters azt mondja, ő majd elrendez mindent.

Azt mondja, nincs más dolgom, mint elmesélni neki mindent az életemről.

Az életemről? Igazából nem rólam akar ő hallani. Nem azért jött az ajtóhoz, hogy Jean Taylorról halljon. Róla akarja tudni az igazságot. Glenről. A férjemről.

Tudják, a férjem három héttel ezelőtt halt meg. Közvetlenül a Sainsbury's mellett ütötte el egy busz. Az egyik pillanatban még arról papolt, hogy miféle zabpelyhet kellett volna vennem, a másikban meg már holtan hevert az úton. Azt mondták, fejsérülés. Mindenesetre meghalt. Én csak álltam ott, és néztem, ahogy fekszik. Emberek futkostak takarókat keríteni, és volt egy kis vér is az útburkolaton. Igazából nem sok. Glen örült volna. Nem szerette a piszkot.

Mindenki nagyon kedves volt, próbálták eltakarni előlem a holttestet, de nem mondhattam meg nekik, hogy örülök a halálának. Hogy vége a hülyeségeinek.

Második fejezet

2010. június 9., szerda

Az özvegy

A rendőrök persze eljöttek a kórházba. Még Bob Sparkes felügyelő is beállított a sürgősségi osztályra, hogy Glenről beszéljünk.

Nem mondtam neki semmit, ahogy a többieknek sem. Közöltem velük, hogy nincs mit mondanom, túlságosan zaklatott vagyok ahhoz, hogy beszéljek. Sírtam is egy kicsit.

Bob Sparkes felügyelő nagyon régóta része az életemnek – három éve immár –, de azt hiszem, talán veled együtt el fog tűnni, Glen.

Nem szólok erről semmit Kate Watersnek. A másik fotelban ül a nappaliban, a teásbögréjét szorongatja, és dobol a lábával.

– Jean – mondja, és észreveszem, hogy már nem Mrs. Tayloroz –, biztosan borzasztó volt magának ez az elmúlt hét. Ráadásul mindazok után, amiken keresztülment.

Nem szólok semmit, csak az ölembé tett kezemet bámulom. Fogalma sincs, min mentem keresztül. Igazából senkinek nincs. Soha nem tudtam elmondani senkinek. Glen azt mondta, így a legjobb.

Csendben várunk, aztán Kate másfajta taktikával próbálkozik. Feláll, felvesz a kandallópárkányról egy

fotót, amin mi vagyunk – mindketten nevetünk valamin.

– Olyan fiatalnak látszanak – mondja. – Ez még azelőtt készült, hogy összeházasodtak?

Bólintok.

– Előtte hosszú ideje ismerték egymást? Az iskolában találkoztak?

– Nem, nem az iskolában. Egy buszmegállóban ismerkedtünk meg – mondom neki. – Nagyon jóképű volt, és megnevettetett. Én tizenhét voltam, fodrásztanuló Greenwichben, ő pedig egy bankban dolgozott. Egy kicsivel idősebb volt, öltönyt viselt, és jó cipőt. Más volt, mint a fiúk, akiket ismertem.

Úgy hangzik ez a számból, mint egy romantikus regény, és Kate Waters issza a szavaimat, gyorsan ír a jegyzetfüzetébe, rám pillant a kis szemüvege fölött, és bólogat, mintha értené. Engem nem tesz lóvá.

Glen valójában eleinte nem tűnt romantikus fajtának. Az udvarlás főleg sötétben zajlott – a moziban, az Escortja hátsó ülésén, a parkban –, és beszélgetésre nem jutott sok idő. De emlékszem az első alkalomra, amikor azt mondta nekem, hogy szeret. Beleborzongtam, mintha a bőröm minden egyes négyzetcentiméterét éreztem volna. Életemben először éreztem magamat élőnek, elevennek. Azt mondtam neki, hogy én is szeretem őt. Szenvedélyesen. Nem tudtam enni, aludni, annyira kitöltötte a gondolataimat.

Anyám azt mondta, hogy a megszállottja vagyok, amikor ábrándosan ténferegtem a házban. Nem tudtam biztosan, mit jelent a megszállottság, de állandóan Glennel akartam lenni, és ő akkoriban azt mondta, hogy ő is így érez. Azt hiszem, anyám egy kicsit irigy volt. Én voltam a támasza.

„Túlságosan is rád támaszkodik, Jeanie – mondta Glen. – Nem egészséges, hogy mindenhová a lányával jár.”

Megpróbáltam elmagyarázni, hogy anyám fél egyedül eljárni otthonról, de Glen azt mondta, hogy önző.

Nagyon oltalmazó volt, a kocsmában a pultról távol választott nekem helyet – „Nem akarom, hogy túl nagy zajban legyél” –, éttermekben pedig rendelt nekem, hogy új dolgokat kóstoljak meg: „Ezt imádni fogod, Jeanie. Csak próbáld ki.” Meg is tettem, és az új dolgok néha pompásak voltak. Amikor pedig mégsem, akkor nem mondtam semmit, nehogy Glen megbántódjon. Elcsendesedett, amikor ellenkeztem vele. Azt gyűlöltem. Úgy éreztem, hogy csalódást okoztam neki.

Soha nem jártam olyan férfival, mint Glen; olyasvalakivel, aki tudja, mit akar az életben. A többiek csak fiúk volt.

Két évvel később, amikor megkérte a kezemet, nem ereszkedett előttem féltérdre. Nagyon szorosan magához ölelt, és így szólt: „Hozzám tartozol, Jeanie. Egyemáshoz tartozunk... Házasodjunk össze.”

Anyámat amúgy addigra már megnyerte magának. Virágot hozott, „Egy kis apróság a másik nőnek az életben”, mondogatta, hogy megnevetesse, és a *Coronation Street*-ről meg a királyi családról beszélgetett vele, és anyám imádta. Azt mondta, nagyon szerencsés lány vagyok. Hogy Glen a legjobbat hozza ki belőlem. Mellette lesz belőlem valami. Látja, hogy gondomat viseli majd. És így is lett.

– Milyen volt akkoriban? – kérdezi ez a Waters, és biztatásképpen előrehajol. Akkoriban. Úgy érti, a sok rossz dolog előtt.

– Ó, elragadó ember volt. Turbékolt, mint egy galamb, a szívét kitette értem – mondom. – Mindig virágokat meg ajándékokat hozott nekem. Azt mondta, én vagyok az igazi. Engem levett a lábamról ez az egész. Tizenhét voltam csak.

Ez tetszik neki. Mókás kaparással lejegyzí az egészet, aztán felnéz. Próbálok nem nevetni. Érzem, hogy feltolul bennem a hisztéria, de zokogásként jön ki, ő pedig felém nyúl, és megérinti a karomat.

– Nyugodjon meg – mondja. – Most már vége van az egésznek.

És úgy is van. Nincs többé rendőrség, nincs többé Glen. Vége a hülyeségeinek.

Nem emlékszem pontosan, mikor kezdtem így nevezni a dolgot. Már jóval azelőtt elkezdődött, hogy nevet adtam volna neki, de túlságosan lekötött, hogy tökéletessé tegyem a házasságunkat, amely a Charlton House-i esküvővel vette kezdetét.

Anyámék úgy gondolták, hogy tizenkilenc évesen még túl fiatal vagyok, de meggyőztük őket. Nos, igazából Glen tette. Nagyon eltökélt volt, nagyon odavolt értem, apám pedig végül igent mondott, és egy palack Lambruscóval ünnepeltünk.

Egy vagyont fizettek az esküvőért, mert én voltam az egyetlen gyerekük, én meg minden időmet azzal töltöttem, hogy esküvői magazinok képeit nézegettem, és a nagy napról álmodoztam. Az én nagy napomról. Mennyire odavoltam ettől, kitöltöttem vele az életemet. Glen nem szólt bele.

„Ez a te birodalmad” – mondogatta, és nevetett.

Ez úgy hangzott a szájából, mintha neki is lenne birodalma. Gondoltam, biztosan a munkája az; azt mondta, ő a fő kenyérkereső. „Tudom, hogy régimó-

dian hangzik, Jeanie, de gondoskodni akarok rólad. Még mindig nagyon fiatal vagy, és előttünk az élet.”

Mindig nagy ötletei voltak, és nagyon izgalmasan hangzottak, amikor beszélt róluk. Ő lesz a fiók vezetője, aztán majd kilép, és saját vállalkozást indít. A maga ura lesz, és sok pénzt fog keresni. Láttam őt puccos öltönyben, titkárral és nagy autóval. És én, én pedig ott leszek neki. „Soha ne változz meg, Jeanie. Pont olyannak szeretlek, amilyen vagy”, mondogatta.

Szóval megvettük a 12-es számú házat, és az esküvő után beköltöztünk. Oly sok év után még mindig itt vagyunk.

A háznak volt egy előkertje, de mi beszórtuk kavicsokkal, hogy „megspóroljuk a fűnyírást”, mondta Glen. Nekem nagyon is tetszett a fű, de Glen azt szerette, ha a dolgok takarosak. Eleinte nehéz volt, miután összeköltöztünk, mert én mindig is rendetlen voltam egy kicsit. Anyám otthon állandóan piszkos tányérokat és kallódó zoknikat talált az ágyam alatt, a porcicák között. Glen belehalt volna, ha látja.

Most is látom, ahogy összeszorítja a fogát és resnyire szűkül a szeme, amikor azon kapott, még az elején, hogy a kezemmel a padlóra söpröm az asztalról a morzsákat vacsora után. Én még csak nem is voltam tudatában annak, hogy mit csinálok – bizonyára százszor csináltam már gondolkodás nélkül, de nem tettem soha többé. Ilyen tekintetben jó hatással volt rám, megtanította, hogyan tartsak rendet a házban. Azt szerette, ha rend van.

Glen eleinte mindent elmondott nekem a banki munkájáról – a tennivalókról, amelyekért ő felelt, arról, mennyire támaszkodnak rá a fiatalok, a tréfákról, amiket a munkatársak egymással űztek, a főnökéről,

akit nem állhatott – „Azt hiszi, hogy különb mindenkinél, Jeanie” – és az emberekről, akikkel együtt dolgozott. Joy és Liz a hátsó irodában; Scott az ügyfélszolgálatról, akinek nagyon érzékeny bőre volt, és mindentől kivörösödött; Mayről, a gyakornokról, aki hibát hibára halmozott. Szerettem hallgatni, szerettem hallani a világról.

Azt hiszem, én is beszéltem neki a munkámról, de igen gyorsan a bank került terítékre megint.

„A fodrászkodás nem a legizgalmasabb munka – mondogatta ő –, de te nagyon jól csinálod, Jeanie. Nagyon büszke vagyok rád.”

Azt mondta, igyekszik tenni azért, hogy jobban érezzem magam a bőrömben. És így is lett. Nagy biztonságérzetet adott nekem, hogy Glen szeret.

Kate Waters rám néz, kérdően oldalra hajtja a fejét. Jól csinálja, meg kell hagyni. Soha nem beszéltem korábban újságíróval, azt leszámítva, amikor elküldtem őket, és eszemben sem volt beengedni őket a házba. Évekig jártak az ajtónkhoz, majd elmentek, és egészen a mai napig egy sem jutott be. Glen gondoskodott erről.

De ő most már nincs itt. És Kate Waters másnak tűnik, mint a többiek. Azt mondja, „igazi kötődést” érez irántam. Azt mondja, úgy érzi, mintha réges-rég ismernénk egymást. Én is így érzem.

– Biztosan szörnyű megrázkódtatás volt a halála – mondja, és ismét megszorítja a karomat. Némán bólintok.

Nem mondhatom el neki, miként kezdődött, hogy mikor kezdtem ébren feküdni éjszaka, azt kívánva, bárcsak Glen halott volna. Nos, nem pont halott. Nem akartam én, hogy fájdalmat érezzen, szenvedjen

vagy ilyesmi, egyszerűen csak azt akartam, hogy ne legyen ott többé. Fantáziáltam a pillanatról, amikor felhív majd egy rendőr.

„Mrs. Taylor – mondja a mély hang –, nagyon sajnálom, de rossz hírem van. – A várakozástól, hogy mi következik ezután, majdhogynem felkacagtam. – Mrs. Taylor, sajnós a férje meghalt egy autóbalesetben.”

Aztán láttam magamat – tényleg láttam magamat –, ahogy zokogok, majd felveszem a telefont, hogy hívjam az anyját, és elmondjam neki a hírt. „Mary – mondom –, nagyon sajnálom, hogy rossz hírt kell közölnöm. Glenről van szó. Meghalt.”

Hallom, ahogy elakad a lélegzete a sokktól. Érzékelem a bánatát. Érzékelem a barátok együttérzését a veszteségem kapcsán, ahogy körém gyűlnek a hozzátartozóim. Aztán a titkos örömmámort.

Én, a bánatos özvegy. Ne nevetessenek.

Persze amikor ténylegesen megtörtént, egyáltalán nem tűnt valóságosnak. Az anyja egy pillanatra majdnem olyan megkönnyebbültnek tűnt, mint én, hogy vége az egésznek, aztán letette a telefont, hogy elsi-rassa a fiát. És egyáltalán nem voltak barátok, akiknek szólni kellett volna, és csak egy maroknyi hozzátartozó gyűlt körém.

Kate Waters csicseregve közli, hogy vécére kell men-nie, és hogy készít nekem még egy teát, én pedig rá-hagyom, odaadom neki a bögrémet, és megmutatom neki, hol van a földszinten a mellékhelyiség. Amikor eltűnik, gyorsan körülnézek a szobában, nehogy Glen holmijából szem előtt legyen valami. Semmiféle szuvenir, amit Kate Waters ellophatna. Glen figyelmeztetett, mindenféle történeteket mesélt nekem az

újságírókról. Hallom, ahogy Waters lehúzza a vécét, aztán visszatér a tálcával, és ismét rázendít, hogy mi csoda rendkívüli asszony vagyok én, hogy ilyen hűséges voltam.

Egyre csak az esküvői képet nézem a falon a gáz-kandalló felett. Annyira fiatalnak látszunk, mintha a szüleink ruháit vettük volna fel. Waters észreveszi, mit nézek, feláll, és leveszi a képet a falról.

A székem karfájára telepszik, és együtt nézzük a képet. 1989. szeptember 6. Aznap kötöttük össze az életünket. Nem tudom, miért, de sírni kezdek – ezek az első igazi könnyeim, mióta Glen meghalt, és Kate Waters átöleli a vállamat.

Harmadik fejezet

2010. június 9., szerda

A riporter

Kate Waters fészkelődött a székében. Nem kellett volna előzőleg meginnia azt a csésze kávé, amely a teával együtt most kényelmetlen nyomást okozott a hólyagjában; lehet, hogy emiatt kénytelen lesz magára hagyni Jean Taylort a gondolataival. Ez nem jó ötlet a játéknak ezen a pontján, kiváltképp, mivel Jean egy kissé elcsendesedett, és a távolba meredve kortyolgatta a teáját. Kate nagyon igyekezett, hogy ne rontsa el a kettejük között épülő törekeny kapcsolatot. Nagyon kényes fázisban voltak. Már attól is megváltozhat az egész hangulat, ha elvesztik a szemkontaktust.

A férje, Steve, egyszer azt mondta, hogy Kate munkája olyan, mintha vadat cserkészne be. Egyszer egy pohárral több vörösbort ivott a kelleténél, és ezzel kérkedett, amikor vendégek jöttek hozzájuk vacsorára.

– Egyre közelebb és közelebb kerül, kedveskedik és viccelődik velük, célozgat, hogy pénz állhat a házhoz, meg hogy elmondhatják a történetet, ahogy ők látják, mígnem a tenyeréből esznek. Igazi művészet – mondta az ebédlőasztal körül ülő vendégeknek.

A kollégái voltak náluk az onkológiai osztályról, és Kate arcán a hivatalos mosolyával üldögélve ezt mormogta: – Ugyan már, drágám, ennél jobban ismersz

engem –, miközben a vendégek feszengve nevetgéltek és a borukat kortyolgatták. Kate később dühösen mosogatott, a padlóra lötykölte a habot, miközben a mosogatóba lökte a tálakat, Steve azonban átölelte, és békítően megcsókolta.

– Tudod, hogy mennyire csodállak, Kate – mondta.

– Remekül csinálod, amit csinálsz.

Kate visszacsókolt, de Steve-nek igaza volt. Olykor játsz mához vagy kacér tánchoz hasonlított, amikor megpróbált közvetlen kapcsolatot teremteni egy-egy gyanakvó – vagy akár ellenséges – idegennel. Kate imádta ezt. Imádta az adrenalinlöketet, amikor elsőként ért a küszöbhez, a többiek előtt, becsöngetett, és hallotta a ház belsejéből az élet zajait, látta a fény változását a homályos üvegen, ahogy közeledett feléje az illető, ahogy kinyílt előtte az ajtó, és teljesen átadta magát a szerepnek, amit alakított.

A riportereknek más-más technikáik vannak a küszöbön; Kate egyik kollégája, akivel együtt gyakorkoskodott, saját bevallása szerint „úgy néz, mintha ő lenne az utolsó kutyakölyök a kosárban”, hogy rokonszenvet keltsen, egy másik mindig a hírszerkesztőjét szidta, amiért kénytelen ismét bekopogtatni, az egyik pedig egyszer párnát rakott a pulóvere alá, hogy várandósnak látsszon, és bekéredzkedett a vécére.

Kate-nek nem ez volt a stílusa. Neki megvoltak a saját szabályai: mindig mosolyogni, soha nem állni túl közel az ajtóhoz, nem szabad bocsánatkéréssel kezdeni, és igyekezni kell elterelni a figyelmet arról, hogy a sztori miatt van ott az ember. Korábban is használta már a tejesüveg-trükköt, de a tejesemberek kihalófélben voltak. Nagyon elégedett volt magával,

amiért ezen az ajtón ilyen látványos könnyedséggel bejutott.

Igazság szerint először nem akart jönni. Az irodába kellett mennie, hogy megcsinálja a költségelszámolását, mielőtt a bank leemelne minden pénzt a számlájáról, de a hírszerkesztőjét ez nem érdekelte.

– Menj, és kopogtass be az özvegyhez, útba esik neked – kiáltotta Nick Deacon a telefonba, miközben mellette a híradó szignálja harsogott. – Sosem lehet tudni. Lehet, hogy ma szerencséd lesz.

Kate felsóhajtott. Azonnal tudta, hogy Nick kiről beszél. Csak egyetlen özvegy volt, akivel azon a héten mindenki interjút akart készíteni, de Kate azt is tudta, hogy jól kitaposott ösvényen fog járni. Három kollégája a *Post*tól már próbát tett, és Kate biztosra vette, hogy ő lesz az utolsó riporter az országban, aki azon a bizonyos ajtón bekopogtat.

Majdnem.

Ahogy a Jean Taylor utcájához vezető kanyarhoz ért, automatikusan szétnézett más újságírókat keresve, és azonnal kiszúrta a *Time*s-től érkezett férfit, aki egy kocsival állt. Unalmas nyakkendő, könyökvédő, oldalt elválasztott haj. Klasszikus. Kate haladt tovább a főúton araszoló forgalommal, de fél szemét az el-lenségen tartotta. Meg kell kerülnie a tömböt, és mire visszaér, a férfi remélhetőleg eltűnik.

– A fene eye meg – mormogta, miközben balra indexelt, és bekanyarodott egy mellékutca, hogy leparkoljon.

Tizenöt perccel később, miután átfutotta a napi híreket, Kate visszakapcsolta a biztonsági övét, és újra elindította az autót. Megcsörrent a telefonja, és mélyen a táskájába túrt, hogy megtalálja. Ahogy kiha-

lászta, Bob Sparkes nevét látta a kijelzőn, és ismét leállította a motort.

– Szia, Bob, hogy vagy? Mi újság?

Bob Sparkes felügyelő akart valamit, ez nyilvánvaló volt. Nem olyasféle fickó volt, aki csak a csevegés kedvéért telefonál, és Kate fogadni mert volna, hogy a hívás nem fog tovább tartani hatvan másodpercnél.

– Szia, Kate, jól, köszönöm. Sok a dolgom, tudod, hogy van ez. Van pár folyamatban lévő ügyem, de semmi érdekes. Figyelj, Kate, csak felöltött bennem, vajon dolgozol-e még Glen Taylor ügyén...

– Jézusom, Bob, rám van állítva egy kamera, vagy mi? Éppen arra készülök, hogy odamenjek Jean Taylor ajtajához, és bekopogtassak.

Sparkes felnevetett. – Ne aggódj, nem vagy rajta a megfigyeltek listáján, amennyire tudom.

– Van bármi, amit tudnom kéne, mielőtt találkozom vele? – kérdezte Kate. – Bármi új azóta, hogy Glen Taylor meghalt?

– Nincs, igazából nincs. – Kate hallotta a férfi hangjában a csalódottságot. – Gondoltam, hátha te hallottál valamit. Mindenesetre díjaznék egy fülest, ha Jean mond valamit.

– Felhívlak majd utána – felelte Kate. – De valószínűleg becsapja az orrom előtt az ajtót. Az összes többi riporterrel ezt csinálta.

– Oké, beszélünk később.

Vége. Kate a telefonra nézett, és elmosolyodott. Negyvenegy másodperc. Új rekord. Muszáj lesz cukkolnia Bobot ezzel, amikor legközelebb találkoznak.

Öt perccel később Taylorék immár újságíróktól mentes utcájában lépdelt, és végigment a házhoz vezető ösvényen.

Most már kellett neki a sztori.

Ó, az ég szerelmére, így nem lehet koncentrálni, gondolta, és a tenyerébe mélyesztette a körmeit, hogy elterelje a figyelmét. Hasztalan.

– Bocsásson meg, Jean, de nem bánná, ha használnám a mosdót? – kérdezte most szabadkozó mosollyal. – A tea azonnal átfolyik az emberen, nem? Ha gondolja, készítek még egyet.

Jean bólintott, és felkelt, hogy mutassa az utat. – Erre – mondta, és félreállt, hogy Kate elhaladhasson mellette, be a barackszínű földszinti mellékhelyiségbe.

Miközben kezét mosott az illatosított vendégszappannal, Kate felpillantott, és szemügyre vette az arcát a tükörben. Egy kicsit fáradtnak tűnök, gondolta, és lesimította rakoncátlan haját, majd megpaskolta az ujjbegyeivel a szeme alatti táskákat, ahogyan attól a lánytól tanulta, akihez néha arckezelésre járt.

A konyhában, egyedül, miközben a vízforralóra várt, céltalanul olvasgatta a hűtőn lévő feljegyzéseket és a mágnesek feliratait. Bevásárlólisták és nyaralásokról való szuvenírek: itt nem sok érdekes akadt számára. Egy tengerparti étteremben készült fotó Taylorékról: mosolyognak, és a fényképezőgép felé emelik a poharukat. Glen Taylor borzas hajjal és vakációzós mosollyal, meg Jean, sötétszőke haja frissen beszárítva, takarosán a füle mögé simítva, vacsorához illő sminkkel, amely kissé megfolyt a hőségától; a szeme sarkából a férjét nézi.

Rajongással vagy irtózáttal? – tűnődött Kate.

Az utolsó néhány év nyilvánvalóan megviselte a főtőn látható nőt. Jean drapp zsebes nadrágban, bő pólóban és kardigánban ülve várt rá, a haja kuszán

kilógott a rövid lófarokból. Steve mindig cukkolta Kate-et, hogy mennyire odafigyel az apróságokra, de hát ez része volt a munkájának. „Képzett megfigyelő vagyok”, tréfálkozott Kate, és örömét lelte abban, hogy apró, sokatmondó részleteket fedezett fel. Azonnal észrevette Jean kezének durva, repedezett bőrét – fodrászkezek, gondolta magában –, és hogy a körömágyak kirojtosodtak az ideges körömrágástól.

A ráncok az özvegy szeme körül önmagukért beszélték.

Kate fogta a telefonját, és készített egy fotót a képről. Megfigyelte, hogy a konyha makulátlanul tiszta – korántsem olyan, mint a sajátja, ahol a tizenéves fiai állandóan otthagyták a félig megevett reggelijük maradványait – piszkos kávésbögréket, savanyodásnak indult tejet, félig megevett tojást, fedetlen dzsemes üveget, benne a kés kiálló nyelével. A padlón pedig a kötelező jelleggel éktelenkedő szennyes focifelszerelést.

A vízforraló sípolása jelezte, hogy a víz felforrt, az otthonra vonatkozó gondolatok elillantak, Kate pedig elkészítette a teát, és átvitte egy tálcán a nappaliba.

Jean a semmibe meredt, a fogával a hüvelykujját harapdálta.

– Így már jobb – mondta Kate, és letelepedett. – Bocsánat. Szóval, hol is tartottunk?

Kénytelen volt belátni, hogy kezdett egy kicsit aggodni. Majdnem egy órát töltött Jean Taylorral, teleírkált egy jegyzetfüzetet mindenféle részletekkel a gyerekkoráról, a házassága első időszakáról, de ez volt minden. Valahányszor egy kicsit közelebb lépett volna a sztorihoz, Jean mindig témát váltott, és valami biztonságos dologra terelte a szót. Hosszasan taglalták

a gyerekneveléssel járó kihívásokat, aztán pedig volt egy közjáték, amikor Kate felvette a telefont, miután kitartóan hívogatták az irodából.

Terry magán kívül volt, amikor megtudta, hol van Kate. – Pompás! – ordította a telefonba. – Mit mond? Mikor tudod átküldeni?

Kate, magán érezve az özvegy fürkész tekintetét, így válaszolt: – Várj egy kicsit, Terry. Itt nem túl jó a térerő –, és miközben kislisszolt a hátsó kertbe, fásult fejcsóválással eljátszotta Jeannek, hogy bosszús.

– Az ég szerelmére, Terry. Közvetlenül mellette ültem. Most nem tudunk beszélni – sziszegte. – Egy kicsit lassan megy, hogy őszinte legyek, de azt hiszem, kezd megbízni bennem. Hadd folytassam – mondta.

– Írtál vele szerződést? – kérdezte Terry. – Írjál vele szerződést, és utána lesz idő dolgozni rendesen.

– Nem akarom nyomulással elijeszteni, Terry. Mindent megteszek, amit lehet. Később beszélünk.

Kate türelmetlenül befejezte a hívást, és fontolóra vette a következő lépést. Talán egyszerűen szóba kéne hoznia a pénzt. A teával és a szimpátiakeltéssel megvolna, és most már abba kell hagynia a köntörfalazást.

Végső soron, Jean talán meg van szorulva most, hogy a férje meghalt.

Glen Taylor immár nem volt ott, hogy eltartsa. Vagy hogy ne engedje beszélni.